

Arrest

nr. 247 902 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 29 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 respectievelijk 14 juli 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 augustus 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker M.S.J.E. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.E.M.S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Lejanias, in het Colombiaanse departement Meta. U bracht er uw jeugd door met uitzondering van een jaar dat u in Bogota verbleef, bij uw oom. Na het afronden van het middelbaar trok u rond om als dagloner te gaan werken, tot u in 1998 aan de slag kon bij Salud Total, een bedrijf in de gezondheidszorg. In 2003 werd u de kans geboden om u verder te bekwamen en u studeerde af als apothekersassistent. In 2005 leerde u L.D.M.B.(...) (...) kennen in Lejanias. Jullie hebben samen een zoon, E.S.(...), die zich net als uw twee stiefkinderen bij jullie in België bevindt. Uw stiefdochter is minderjarig en de oudste, A.E.M.M.(...) (...), die geruime tijd na jullie in België aankwam, is reeds volwassen. In 2008 nam u ontslag bij Salud Total en verhuisde u met uw nieuw samengesteld gezin naar Chia in het departement Cundinamarca. U werkte er voor de universiteit en uw partner had er ook diverse jobs. In 2014 hield het u het voor bekeken aan de universiteit en verhuisden jullie opnieuw, ditmaal naar Villavicencio, de hoofdstad van het departement Meta. U was actief geworden bij de "Partido de la U" (voluit: Partido de la Unidad) en het was de bedoeling dat u als kandidaat-burgemeester voor Lejanias zou deelnemen aan de lokale verkiezingen van 2015. U was immers niet alleen afkomstig uit dat dorp, maar had er door uw tien jaar werk bij Salud Total een uitgebreid netwerk opgebouwd.

Op 23 september 2014 werd er bij jullie ingebroken. De dieven gingen aan de haal met uw gsm, camera, computer, sleutels en documenten. De volgende dag kreeg uw partner een telefoontje waarin haar werd duidelijk gemaakt dat u moest ophouden met uw politieke campagne. U werd sindsdien ook zelf geschadwd. Na een klacht bij het parket kreeg u politiebescherming, maar deze beschermingsmaatregelen waren niet sluitend en dit werd u ook duidelijk gemaakt tijdens dreigtelefoons. Indien u niet zou verzaken aan uw politieke ambities, zou het een volgende keer niet bij een diefstal uit uw woning blijven. U liet zich echter niet afschrikken en verhuisde in februari 2015 naar Lejanias, waar u verderging met voorbereidend werk voor de lokale verkiezingen. U werd in die periode persoonlijk bedreigd, net zoals uw vriendin, en ook de dreigtelefoons hielden aan. In juni 2015 naderde het ogenblik dat de kieslijsten van de partij moesten worden gefinaliseerd, en na ruggespraak met uw vrienden en medestanders besloot u niet mee te dingen naar het ambt van burgermeester in Lejanias. In plaats daarvan zou u optreden als campagneleider van de kandidaat-gouverneur: Luis Carlos Torres. Dit leidde er inderdaad toe dat de bedreigingen aan uw adres fel verminderden. Na de verkiezingen werd u vanaf 2016 actief in een gemeentelijke overlegraad (junta de accion comunal) van Lejanias, zodat u zich kon blijven inzetten voor natuurbescherming, jeugdvoorzieningen en het verdedigen van landrechten. Uw vrouw begon in Lejanias met een restaurant waarmee in jullie levensonderhoud werd voorzien.

Uw standpunten tegen landroof, het telen van illegale gewassen zoals marihuana en coca, en uw verzet tegen de gewapende groepen die jongeren wilden rekruteren ontsnapten echter niet aan de aandacht van deze gewapende groepen. Van 2016 tot begin 2018 kreeg u sporadisch dreigtelefoons. Er kwamen af en toe ook mannen langs bij het restaurant die lieten weten dat u zich niet moest moeien met hun economische belangen. Uw moeder, die zelf actief is in de junta de accion comunal, ontving eveneens bedreigingen. In augustus 2018 werd een sociale leider met wie u bevriend was, Jose Piñeda, in Lejanias door onbekenden onderschept en doodgeschoten. Op 30 december 2018 kwam een gewapende man naar jullie restaurant. U moest binnen 48 uur verdwijnen, zoniet zou u als militair doelwit worden gedood zoals reeds was gebeurd met Jose Piñeda, en in uw afwezigheid zou men niet aarzelen om uw kinderen te doden.

Na dit dreigement vertrokken jullie haastig uit Lejanias. De kinderen werden bij uw schoonmoeder in Miraflores in het departement Boyaca ondergebracht en jullie verbleven zelf bij verwanten in Chia, Cundinamarca en daarna in de hoofdstad Bogota. Ondertussen verkochten jullie het restaurant en verzamelden het geld om Colombia te verlaten. In deze periode kwamen onbekende mannen verschillende keren naar u vragen op de boerderij van uw moeder in Lejanias.

Op 07 juni 2019 verliet u samen met uw partner Colombia en reisde via Parijs naar Brussel, waar u toekwam op 08 juni 2019. Op 24 juni 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Toen u werd uitgenodigd voor een interview bij DVZ kwam u niet opdagen omdat u naar het verkeerde adres was gegaan. U diende daarom een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2019. De kinderen reisden jullie achterna op 04 februari 2020 en werden op 11 februari 2020 bij DVZ geregistreerd.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door de gewapende groepering die u reeds eerder heeft bedreigd.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en dat van uw partner, uw identiteitskaart, een bewijs van aanvraag van een nieuwe identiteitskaart van uw partner, documenten betreffende uw werk in de gezondheidssector, een klacht bij het parket uit 2014, een verzoek om politiebescherming uit 2014, foto's van de kiescampagne van 2015, een nieuwsbericht over de moord op Jose Piñeda, twee bevestigingsbrieven, algemene info over de precare situatie van sociale leiders in Colombia, en enkele documenten betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen wanneer u verwijst naar uw politieke activiteiten bij de "Partido de la U". Zo legt u geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u ooit lid bent geweest van deze partij, laat staan dat u door hen werd geselecteerd en ondersteund om als kandidaat-burgemeester voor Lejanias deel te nemen aan de verkiezingen, of dat u na het stopzetten van die piste de campagneleider werd voor Luis Carlos Torres, hun kandidaat-gouverneur voor Meta. De foto's die u neerlegt tonen hooguit aan dat u ooit als partijmilitant hebt deelgenomen aan een verkiezingsrally van deze man. Dat u de campagneleider was van Luis Carlos Torres wordt door uw partner overigens niet éénmaal vermeld (zie CGVS vrouw), een merkwaardige omissie in haar verklaringen. Het gros van de door u neergelegde foto's die de nauwe banden tussen u en Luis Carlos Torres zouden moeten demonstreren blijken afkomstig te zijn van diens Facebook-profiel ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))), en tonen een dag in 's mans kiescampagne toen hij onder andere Lejanias bezocht (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.1). Daar waar kan worden aangenomen dat u Luis Carlos Torres ooit hebt ontmoet, doet niets op deze foto's geloven dat u hem voordien of nadien ooit nog hebt gesproken of met hem bevriend was, laat staan dat u persoonlijk aan het hoofd stond van zijn politieke apparaat. In de klacht die u hebt ingediend bij het parket op 01 oktober 2014 staat inderdaad dat u wilt meedoen als kandidaat bij de lokale verkiezingen (zie Document 6). Deze klacht bevat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document verwijst niet naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. In de klacht staat overigens enkel dat uw partner na de inbraak een dreigtelefoon heeft gekregen. Dat u in die tijd werd achtervolgd als u zich verplaatste en een verdachte persoon jullie woonplaats in het oog hield, de intimidaties die u uiteindelijk deden besluiten om naar het openbaar ministerie te stappen (CGVS, p.13), hebt u toen helemaal niet kenbaar gemaakt. Dat u deze feiten nu in een ander geheel lijkt te kaderen dan toen u in 2014 de klacht indiende, roept uiteraard vraagtekens op. Het CGVS wijst er bovendien op dat het gaat om een fotokopie van de aangifte, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kan worden vervalst, wat de bewijskracht ervan ernstig aantast. Behalve de door u neergelegde identiteitsbewijzen hebt u evenwel geen enkel origineel stuk neergelegd ter ondersteuning van uw profiel of uw relaas.

Dat het heden voor u onmogelijk is om van uw politieke carrière enige bevestiging te verkrijgen omdat de post door het coronavirus vleugellam werd gemaakt (CGVS, p.4) en de website van uw partij offline gehaald werd (CGVS, p.11,12), dient sterk te worden betwijfeld. Niet alleen bleek daags na uw persoonlijk onderhoud dat de website in kwestie bereikbaar was, inclusief het contactformulier (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2), maar het moet redelijkerwijs ook worden aangenomen dat iemand die zich zo heeft ingezet voor zijn partij in dit digitale tijdperk beschikt over talrijke contactgegevens van zijn vroegere medestanders. Zelfs als op dit ogenblik het postverkeer is verstoord, blijven er dus tal van communicatiekanalen open. Dat u niemand van uw eigen partij zou hebben kunnen contacteren sinds u Colombia hebt verlaten tot nu is allerminst geloofwaardig. Dat u

ondanks uw pogingen niet in staat was om bevestiging te krijgen dat u actief was bij de “Partido de la U” strookt overigens niet met de verklaringen van uw partner. Volgens L.D.(...) beschikt uw familie in Colombia namelijk wel degelijk over zo een document, maar konden jullie dat niet meenemen door jullie haastige vertrek uit Colombia (CGVS vrouw, p.11,18). In de eerste plaats dient hierbij te worden onderstreept dat u Colombia hebt verlaten op 07 juni 2019, ettelijke maanden nadat jullie besloten om naar België te reizen. Jullie vertrek uit Colombia als haastig beschrijven doet de waarheid dan ook geweld aan. Bovendien kan moeilijk worden ingezien waarom u dit bewijsstuk niet zo snel mogelijk fysiek of digitaal zou bezorgen aan het CGVS, samen met de overige door u neergelegde documenten. Dat jullie aanvankelijk niet geloofd zouden hebben dat er naar originele bewijsstukken zou worden gevraagd (CGVS vrouw, p.5,18) doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Bovendien werd jullie tijdens het interview bij DVZ op 27 januari 2020 duidelijk gemaakt dat jullie geacht werden zo mogelijk alle relevante originele stukken te bekomen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Voorafgaand advies; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Voorafgaand advies). U lijkt trouwens ook zelf naar deze instructies te verwijzen (CGVS, p.5). Uw partner erkent ook dat haar werd gevraagd om bewijsstukken te verzamelen (CGVS vrouw, p.15). Dat het coronavirus in België op 18 maart 2020 leidde tot een ontwrichtende lockdown en enkele dagen later ook in Colombia werd aangetroffen, kan dus niet verschonen dat jullie wekenlang deze instructie in de wind sloegen. Hierbij dient ook de nodige aandacht te gaan naar de verklaringen van uw vrouw, volgens wie jullie de eigenlijke vluchtaanleiding over het hoofd zagen tijdens het interview bij DVZ en enkel spraken over de oorsprong van de problemen want “daarvan hebben we wel bewijzen, van het parket.” (CGVS vrouw, p.15). Hier mag duidelijk uit worden begrepen dat u wel degelijk op de hoogte was van het belang van dergelijke stukken. Dat u dus klaarblijkelijk weinig moeite hebt gedaan om documenten te verzamelen, en degene die u wel reeds in bezit had niet opstuurde na ontvangst van uw uitnodigingsbrief, zoals duidelijk werd gevraagd, deze zelfs niet liet neerleggen door uw partner toen zij op 14 juli 2020 haar persoonlijk onderhoud had (CGVS, p.5), en niet aan het CGVS bezorgde via mail voor uw persoonlijk onderhoud op 16 juli 2020 hoewel zij daartoe expliciet werd aangezet (CGVS vrouw, p.23) zweemt dan ook eerder naar een gebrek aan belangstelling voor deze procedure. Dat jullie om onbekende reden niet in staat zouden zijn om een e-mail te verzenden (CGVS, p.5) is hoegenaamd geen aanvaardbare verschoningsgrond.

Over uw politieke profiel merkt het CGVS tenslotte ook nog op dat uw prozaïsche keuze voor “Partido de la U” in schril contrast staat met het door u beweerde risico. U beschouwt de keuze voor “een sterke partij” namelijk als een beter uitgangspunt voor uw kandidatuur, zo legt u uit als er wordt gevraagd naar uw voorkeur voor “Partido de la U” boven de andere partijen (CGVS, p.12). Dat u toch verbeterde doorzette met de voorbereiding van de kiescampagne terwijl uzelf, uw partner en uw kinderen werden bedreigd (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.10) en nadat u merkte dat de politiebescherming niet toereikend zou zijn (CGVS, p.13), is reeds markant. Dat u zelf zegt dat het in Lejanias nog veel gevaarlijker was dan in jullie eerdere woonplaats in Villavicencio (CGVS, p.13) en u desondanks uw gezin meenam, staat in kennelijke wanverhouding tot deze opportunistische en weinig doorleefde politieke keuze.

Aangezien u op geen enkele wijze aantoont een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel te hebben gehad komt uw geloofwaardigheid reeds in het gedrang. U beschouwt dit namelijk als de kern van uw probleem (CGVS, p.17) en meent dat de latere bedreigingen uit dezelfde hoek kwamen vanwege uw gevestigde imago als politieke tegenstander van een gewapende groep (CGVS, p.14). U bent evenwel nooit te weten gekomen welke groepering het precies op u gemunt had (CGVS vrouw, p.13).

Ten tweede blijken jullie verklaringen over door jullie beweerde vluchtaanleiding opmerkelijk inconsistent te zijn. Jullie maken namelijk voor het eerst melding van deze gebeurtenissen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Noch u, noch uw partner verwezen bij DVZ naar een doodsbedreiging op 30 december 2018 als antwoord op de vraag waarom u denkt dat uw leven in gevaar is (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Vraag 3.5). U wijt dat aan het feit dat u een samenvatting moest geven van de belangrijkste elementen en waarin u “geen details of datums” kon vermelden (CGVS, p.17). Uw vrouw meent dan weer dat jullie “waarschijnlijk vergeten” waren om deze gebeurtenissen te vermelden (CGVS vrouw, p.15). Het is nauwelijks ernstig te noemen dat jullie gebaseerd op deze gebeurtenissen zouden concluderen dat jullie leven in Colombia op het spel stond, terwijl u ze nu afdoet als een detail dat het vermelden niet waard is of dat jullie zouden zijn vergeten waarom jullie zijn vertrokken uit jullie herkomstland en in België een verzoek tot internationale bescherming indienen. Bovendien vonden jullie allebei dat op de “Vragenlijst CGVS” een deugdelijke samenvatting genoteerd werd van jullie vluchtredenen (CGVS, p.3; CGVS vrouw, p.3). Dat u zelfs op dat punt niet vermeldde dat er een cruciaal element was weggefallen, is op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Dat uw advocaat erop wijst dat u wel hebt gezegd dat de bedreigingen erger werden dan

voordien, wat kan gelden als een samenvatting van uw relaas (CGVS, p.20) weegt zeer licht. Niet alleen beweert u thans dat de situatie op 30 december 2018 plots zo ingrijpend veranderde dat u met uw gezin op de vlucht bent geslagen, wat een dramatische omslag is eerder dan een continuüm, maar het is niet aannemelijk dat u deze gebeurtenis een detail vond, terwijl u meer tijd en aandacht wilde besteden aan uw beweerde politieke activiteiten in 2014 en 2015.

Uw partner L.D.(...) beweert in haar spontaan relaas dat u op 30 december 2018 werd bedreigd door een man die u 48 uur de tijd gaf om het dorp te verlaten (CGVS vrouw, p.11). Zij voegt er later nog aan toe dat jullie zouden eindigen zoals de vermoorde Jose Piñeda als u niet vertrok (CGVS vrouw, p.13) en nog later dat de man ook waarschuwde dat ze wraak zouden nemen op de kinderen als ze u niet zouden kunnen vinden (CGVS vrouw, p.22), twee toevoegingen die ze niet eerder had vermeld bij DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelf verwijst u naar de letterlijke boodschap dat u moest "verdwijnen van de kaart" en dat ze zouden beginnen met de kinderen als u dat niet deed, maar dat u het militair doelwit was. U kreeg vervolgens een termijn van 48 uur (CGVS, p.16). Het is vreemd dat jullie verklaringen op tal van punten uiteenlopen: zo heeft uw partner het steevast over moeten vertrekken uit het dorp (CGVS vrouw, p.11,13,22) terwijl u zegt dat u moest verdwijnen van de kaart en als militair doelwit dus nergens in Colombia veilig zou zijn (CGVS, p.16,17,19). Dat deze man verwees naar Jose Piñeda valt dan weer niet terug te vinden in uw letterlijke weergave van het dreigement. Hierover legt uw partner trouwens wel meer verwarde verklaringen af. Zo zegt zij aanvankelijk dat jullie reeds beslist hadden om het land te verlaten toen Jose Piñeda werd vermoord (CGVS vrouw, p.11). Even later bevestigt zij dat jullie beslisten om Colombia te verlaten op 30 december 2018, vanwege de moord op Jose Piñeda (CGVS vrouw, p.12). Toch blijkt zij te weten dat Jose Piñeda werd vermoord op 26 augustus 2018 (CGVS vrouw, p.15), maanden voordat jullie zouden hebben beslist om het land te verlaten. Door deze onsamenhangende verklaringen wekken jullie de indruk dat jullie proberen om de moord op Jose Piñeda te doen kaderen in jullie persoonlijke problemen. U laat evenwel opnieuw na om zelfs een begin van bewijs neer te leggen dat u Jose Piñeda kende en met hem bevriend was (CGVS, p.18).

Dat deze laattijdige verklaringen ook niet worden ondersteund door enig betrouwbaar document, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid ervan. U legt kopieën van twee bevestigingsbrieven voor (Document 10). Zoals hierboven reeds opgemerkt zijn fotokopieën zeer makkelijk te manipuleren. Voorts merkt het CGVS op dat deze brieven werden opgesteld op 24 februari 2020, dus ruim na uw vertrek, en vermoedelijk op uw vraag. Documenten met een eerder gesolliciteerd karakter kunnen slechts matig overtuigen. Dit geldt des te meer daar een van beide brieven werd ondertekend door uw moeder (CGVS, p.10), waardoor de objectiviteit van deze getuigenis wordt aangetast. Het CGVS merkt tevens op dat de tekst van beide brieven opvallend gelijklopend is, zelfs tot aan de typfouten in de tweede paragraaf toe. Daar staan namelijk overtollige spaties tussen 'hijos' en 'tuvieron' alsook tussen 'su vida' en 'por parte'. Een en ander doet vermoeden dat de tekst van de ene brief fysiek of digitaal werd gekopieerd om de tweede brief te maken. In elk geval staan in de brieven ook geen details over de door u beweerde gebeurtenissen en wanneer deze zich zouden hebben voorgedaan. Zo al enig geloof kan worden gehecht aan deze documenten zijn ze weinig meer dan een indicatie dat u lid was van de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, en van de overkoepelende associatie van deze juntas binnen Lejanias: ASOJUNTAS.

Louter deel uitmaken van dergelijke raad kan in uw hoofde evenwel geen vrees aantonen. Nog los van de observatie dat volgens u niet minder dan 48 raden bestaan binnen de gemeente Lejanias alleen al (CGVS, p.12), wat doet vermoeden dat er in de 1122 steden en gemeenten van Colombia (zie landeninfo nr.3) duizenden zo niet tienduizenden van dergelijke raden bestaan met elk een veelvoud aan leden, dient de politieke dimensie van deze instelling sterk te worden gerelativeerd. Uit de hoofdingen van de brieven en jullie verklaringen (Document 10; CGVS vrouw, p.21) komt duidelijk naar voren dat het hier niet gaat om een partijpolitiek orgaan, maar wel om een deel van de overheid op gemeentelijk niveau. Uw eigen moeder is voorzitter van een van deze raden, maar volgens u heeft zij met geen enkele politieke partij banden (CGVS, p.10) en is zij geen sociaal leider (CGVS, p.11). U maakt ook zelf het onderscheid tussen een voorzitter van de raad en een sociaal leider (CGVS, p.16). Kennelijk is het niet eens vereist dat de leden van deze raad actief deelnemen. U verklaart sinds 2018 niet meer in Lejanias te zijn geweest en verliet op Colombia op 07 juni 2019. Toch bevestigen de brieven dat u tot 30 juni 2020 deel uitmaakte van beide raden (zie Document 10). Volgens u komt dat omdat u geen tijd had om ontslag te nemen door de omstandigheden waarin u moest vertrekken uit Lejanias (CGVS, p.18). Dat uw langdurige afwezigheid er niet toe heeft geleid dat uw plaats werd ingenomen door iemand anders toont aan dat er geen onlosmakelijk engagement met deze positie gepaard gaat. U reikt met andere woorden geen enkel element aan waaruit zou blijken dat dit profiel op

zich een nood aan internationale bescherming zou inhouden. Hoewel u en uw partner verwijzen naar de domeinen waarop u actief zou geweest zijn (CGVS, p.14,15,16; CGVS vrouw, p.12,20) blijven jullie daarbij zeer vaag en algemeen. Uw partner is niet in staat om zelfs de minste details te geven over uw activiteiten als haar wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van de thema's die ze aanhaalt. Hoewel u zich zou hebben ingezet voor de waterkwaliteit van de rivieren weet ze niet wat u deed of hoe, en verandert ze meteen het onderwerp naar illegale houtkap (CGVS vrouw, p.20). Ook meer precieze informatie over de grondconflicten die ze vermeldt blijven uit: ze kan daarover enkel zeggen dat er gewapende bendes strijden over het territorium van Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Over de bijeenkomsten voor jongeren die u organiseerde kan ze niet meer zeggen dan dat u met "dans, theater en muziek" probeerde de jongeren bezig te houden (CGVS vrouw, p.20). Dat geen enkel van deze bezigheden zoals het opeisen van grondrechten, het tegengaan van vervuiling en illegale teelten en het weerbaar maken van de lokale jeugd een papierspoor hebben achtergelaten of worden gestaafd met andere overtuigingsstukken zoals foto's, verslagen, mediaberichten, etcetera is overigens ook weinig waarschijnlijk. Anderzijds kan moeilijk enig geloof worden gehecht aan uw uitspraak dat u niet besepte dat het ontmoedigen van teelten zoals coca en cannabis tot problemen zou leiden met de groeperingen die door drugstrafiek worden gefinancierd (CGVS, p.15). Dat u zich niet besepte welke problemen u zich op de hals zou halen door in te gaan tegen de productie van drugs of precursoren en op te staan tegen rekrutering door gewapende bendes (CGVS, p.14) is in de Colombiaanse context niet plausibel. Iemand die bewoog in de milieus waarin u zou hebben verkeerd zou in het bijzonder goed op de hoogte moeten zijn geweest van het feit dat men reeds sinds 2015 bezorgdheid uit over een toenemende druk op sociale leiders in Colombia en het risico dat deze liepen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Ook hier moet dus worden besloten dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u werd beschouwd als een sociaal leider omwille van uw activiteiten.

Jullie verklaringen over de verdere gebeurtenissen lopen trouwens uiteen. Volgens L.D.(...) zijn in januari 2019 onbekenden langs geweest bij uw moeder om te vragen waar u bent (CGVS vrouw, p.14). Zij weet niet of die mannen ooit nog eens bij uw moeder zijn geweest, omdat jullie geen contact meer hebben (CGVS vrouw, p.14-15), en ze is ook niet op de hoogte van wat er nog zou zijn gebeurd sinds jullie op 07 juni 2019 uit Colombia vertrokken (CGVS vrouw, p.14). Dat u dus wel zeker bent dat dezelfde mannen na het eerste bezoek in januari nog eens zijn teruggekomen zes en zeven maanden na uw vertrek uit Lejanias (CGVS, p.17), met andere woorden ook nog nadat jullie Colombia hadden verlaten, doet dan ook ernstig twifelen aan het waarheidsgehalte van uw bewering dat men nog steeds naar u op zoek was. U bent immers zeker dat uw partner van al deze gebeurtenissen op de hoogte is (CGVS, p.17).

Ook uw reactie op de door u beweerde gebeurtenissen kan niet overtuigen. Terwijl u verklaart dat u in 2014 werd bedreigd en vervolgens politiebescherming kreeg tot na de verkiezingen (CGVS, p.12-14) bent u na de latere bedreigingen nooit meer klacht gaan indienen of ergens gaan vragen om hulp of bescherming (CGVS vrouw, p. 13, 14). Volgens uw partner wilde u dat niet doen, enkel en alleen omdat jullie hadden beslist om te vertrekken uit Colombia (CGVS vrouw, p.14,16). Dat wekt verwondering, aangezien jullie wisten dat een onmiddellijk vertrek niet mogelijk was. Hoewel u reeds een paspoort had gehaald in Bogota in 2016 (zie Document 1) verklaart L.D.(...) dat zij pas in mei 2019 voldoende geld had om een paspoort te gaan halen (CGVS vrouw, p.18). Zelfs indien u de beschermingsmaatregelen in 2014-2015 ontoereikend vond om uw beweerde politieke activiteiten verder te zetten (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.19) vallen ze ongetwijfeld te verkiezen boven een maandenlange periode van onzekerheid waarin u zegt dat uw leven voortdurend in gevaar was als militair doelwit (CGVS, p.17,19). Het CGVS merkt hierbij trouwens ook op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt helemaal niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Hierbij aansluitend dient te worden aangestipt dat u bij contactname met de autoriteiten allicht informatie had kunnen aanreiken die relevant was voor het onderzoek naar de moord op uw vriend en medestander Jose Piñeda. Volgens uw verklaringen zat Piñeda in een gelijkaardige situatie en volgens L.D.(...) verwees de gewapende man die u bedreigde expliciet naar wat Piñeda was overkomen. Aangezien noch u, noch uw partner enige reden kunnen geven dat politie en parket jullie problemen niet met de vereiste ernst zouden behandelen, verbaast het enigszins dat u niet bereid was om de autoriteiten op de hoogte te stellen, zelfs al was u van plan om later naar Europa te reizen. Een tweede vaststelling is dat er een klaarblijkelijke tegenstelling is tussen het sociaal netwerk waarmee u hoopte verkozen te worden in Lejanias (CGVS, p.12), het politieke patronaat van de Partido de la U dat u daartoe in staat zou stellen waaronder de echtgenoot van een senator die zelf gouverneur wilde worden (CGVS, p.14) en de steun van uw buitenlandse verwanten (CGVS, p.16-17) enerzijds en

het feit dat u er niet zou slagen om genoeg geld te verzamelen om u als hoofddoelwit reeds te laten vertrekken naar het buitenland (CGVS vrouw, p.18) anderzijds. U had immers al een paspoort en het CGVS ziet niet in waarom uw partner niet bij de kinderen kon blijven totdat zij jullie achterna konden reizen. Ondanks jullie nijpende geldgebrek zochten jullie in die periode ook geen werk (CGVS vrouw, p.18), wat toch ook de dringende noodzaak van uw vertrek in perspectief plaatst. Dit alles versterkt uiteraard de twijfels over de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek. Als derde punt kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw verklaart dat jullie nog “enkele dagen” hebben doorgebracht in Bogota voor jullie vertrek (CGVS vrouw, p.6), waarmee ze bedoelt: van februari tot in juni, dus ongeveer vijf maanden (CGVS vrouw, p.6). Jullie maken geen melding van verdere bedreigingen of andere feiten in de periode die jullie hebben doorgebracht in Bogota. Indien dus enig geloof zouden worden gehecht aan de door beweerde gebeurtenissen, quod non, zou u deze lokale problemen kennelijk kunnen ontlopen in de hoofdstad Bogota. Tenslotte blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat L.D.(...) niet meteen een geheim maakt van haar huidige locatie. Ze postte op Facebook (<https://www.facebook.com/> (...)) namelijk een foto van zichzelf op de Grote Markt van Brussel. Dit is publiek zichtbaar en werd door tientallen vrienden van haar geliket of van commentaar voorzien (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Onder hen ook C.M.(...), een voormalige werknemer van jullie restaurant in Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Dat u beweert dat het “zeer vertrouwelijk” is dat jullie in België zijn en enkel uw verwanten die de documenten hebben opgestuurd dat mogen weten (CGVS, p.11) is duidelijk een verkeerde voorstelling van de situatie.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten en overige identiteitsbewijzen tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten betreffende uw werk houden geen verband met de door u ingeroepen vrees. De algemene informatie over het toenemend aantal moorden op sociale leiders in Colombia strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zoals hierboven werd uiteengezet hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in Colombia actief was als sociaal leider of als dusdanig werd beschouwd. De documenten betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming hielden op afdoende wijze op welk misverstand er aan de basis lag van de weigering van uw eerste verzoek door DVZ maar houdt geen inhoudelijk verband met uw huidige verzoek.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombie situation securitaire 20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombie%20situation%20securitaire%2020180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi focus veiligheidssituatie colombia 20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20veiligheidssituatie%20colombia%2020191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster M.B.L.D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.D.M.B.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Bogota op 26 november 1983. Na het afronden van het middelbaar onderwijs hebt u diverse bediendenjobs uitgevoerd. U hebt een relatie met J.E.M.S.(...) (...) en jullie hebben samen een minderjarige zoon. Uit een vorige relatie hebt u tevens een dochter en een zoon A.E.M.M.(...) (...), en deze laatste is reeds meerderjarig. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner J.E.M.S.(...) (zie ook hieronder):

“U, J.E.M.S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Lejanias, in het Colombiaanse departement Meta. U bracht er uw jeugd door met uitzondering van een jaar dat u in Bogota verbleef, bij uw oom. Na het afronden van het middelbaar trok u rond om als dagloner te gaan werken, tot u in 1998 aan de slag kon bij Salud Total, een bedrijf in de gezondheidszorg. In 2003 werd u de kans geboden om u verder te bekwamen en u studeerde af als apothekersassistent. In 2005 leerde u L.D.M.B.(...)(...) kennen in Lejanias. Jullie hebben samen een zoon, E.S.(...), die zich net als uw twee stiefkinderen bij jullie in België bevindt. Uw stiefdochter is minderjarig en de oudste, A.E.M.M.(...) (...), die geruime tijd na jullie in België aankwam, is reeds volwassen. In 2008 nam u ontslag bij Salud Total en verhuisde u met uw nieuw samengesteld gezin naar Chia in het departement Cundinamarca. U werkte er voor de universiteit en uw partner had er ook diverse jobs. In 2014 hield het u het voor bekeken aan de universiteit en verhuisden jullie opnieuw, ditmaal naar Villavicencio, de hoofdstad van het departement Meta. U was actief geworden bij de “Partido de la U” (voluit: Partido de la Unidad) en het was de bedoeling dat u als kandidaat-burgemeester voor Lejanias zou deelnemen aan de lokale verkiezingen van 2015. U was immers niet alleen afkomstig uit dat dorp, maar had er door uw tien jaar werk bij Salud Total een uitgebreid netwerk opgebouwd.

Op 23 september 2014 werd er bij jullie ingebroken. De dieven gingen aan de haal met uw gsm, camera, computer, sleutels en documenten. De volgende dag kreeg uw partner een telefoontje waarin haar werd duidelijk gemaakt dat u moest ophouden met uw politieke campagne. U werd sindsdien ook zelf geschadwd. Na een klacht bij het parket kreeg u politiebescherming, maar deze beschermingsmaatregelen waren niet sluitend en dit werd u ook duidelijk gemaakt tijdens dreigtelefoons. Indien u niet zou verzaken aan uw politieke ambities, zou het een volgende keer niet bij een diefstal uit uw woning blijven. U liet zich echter niet afschrikken en verhuisde in februari 2015 naar Lejanias, waar u verderging met voorbereidend werk voor de lokale verkiezingen. U werd in die periode persoonlijk bedreigd, net zoals uw vriendin, en ook de dreigtelefoons hielden aan. In juni 2015 naderde het ogenblik dat de kieslijsten van de partij moesten worden gefinaliseerd, en na ruggespraak met uw vrienden en medestanders besloot u niet mee te dingen naar het ambt van burgermeester in Lejanias. In plaats daarvan zou u optreden als campagneleider van de kandidaat-gouverneur: Luis Carlos Torres. Dit leidde er inderdaad toe dat de bedreigingen aan uw adres fel verminderden. Na de verkiezingen werd u vanaf 2016 actief in een gemeentelijke overlegraad (junta de accion comunal) van Lejanias, zodat u zich kon blijven inzetten voor natuurbewoud, jeugdvoorzieningen en het verdedigen van landrechten. Uw vrouw begon in Lejanias met een restaurant waarmee in jullie levensonderhoud werd voorzien.

Uw standpunten tegen landroof, het telen van illegale gewassen zoals marihuana en coca, en uw verzet tegen de gewapende groepen die jongeren wilden rekruteren ontsnapt echter niet aan de aandacht van deze gewapende groepen. Van 2016 tot begin 2018 kreeg u sporadisch dreigtelefoons. Er kwamen af en toe ook mannen langs bij het restaurant die lieten weten dat u zich niet moest moeien met hun economische belangen. Uw moeder, die zelf actief is in de junta de accion comunal, ontving eveneens bedreigingen. In augustus 2018 werd een sociale leider met wie u bevriend was, Jose Piñeda, in Lejanias door onbekenden onderschept en doodgeschoten. Op 30 december 2018 kwam een gewapende man naar jullie restaurant. U moest binnen 48 uur verdwijnen, zoniet zou u als militair

doelwit worden gedood zoals reeds was gebeurd met Jose Piñeda, en in uw afwezigheid zou men niet aarzelen om uw kinderen te doden.

Na dit dreigement vertrokken jullie haastig uit Lejanias. De kinderen werden bij uw schoonmoeder in Miraflores in het departement Boyaca ondergebracht en jullie verbleven zelf bij verwanten in Chia, Cundinamarca en daarna in de hoofdstad Bogota. Ondertussen verkochten jullie het restaurant en verzamelden het geld om Colombia te verlaten. In deze periode kwamen onbekende mannen verschillende keren naar u vragen op de boerderij van uw moeder in Lejanias.

Op 07 juni 2019 verliet u samen met uw partner Colombia en reisde via Parijs naar Brussel, waar u toekwam op 08 juni 2019. Op 24 juni 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Toen u werd uitgenodigd voor een interview bij DVZ kwam u niet opdagen omdat u naar het verkeerde adres was gegaan. U diende daarom een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2019. De kinderen reisden jullie achterna op 04 februari 2020 en werden op 11 februari 2020 bij DVZ geregistreerd.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door de gewapende groepering die u reeds eerder heeft bedreigd.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en dat van uw partner, uw identiteitskaart, een bewijs van aanvraag van een nieuwe identiteitskaart van uw partner, documenten betreffende uw werk in de gezondheidssector, een klacht bij het parket uit 2014, een verzoek om politiebescherming uit 2014, foto's van de kiescampagne van 2015, een nieuwsbericht over de moord op Jose Piñeda, twee bevestigingsbrieven, algemene info over de precaire situatie van sociale leiders in Colombia, en enkele documenten betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers voeren aan dat hun vrees voor vervolging is gebaseerd op hun politieke overtuiging en derhalve valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Zij verwijzen naar de huidige context van conflict en geweld in Colombia en menen dat hun verklaringen niet alleen coherent maar ook plausibel zijn. Verzoekers merken tevens op dat zij geen bescherming kunnen verkrijgen door hun eigen overheden, die slechts een zeer geringe controle hebben over de regio.

Verzoekers menen dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

Verzoekers wijzen er voorts op dat zij afkomstig zijn van het departement Meta, een gebied dat volgens hen wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers gaan niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal aangaande de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en trachten deze te weerleggen.

2.2. Verzoekers voegen volgende documenten bij ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 3: The New Humanitarian, *Record coca, record murders: the flipside of 'peace' in southern Colombia*, 20 juni 2018;
- stuk 4: France 24, *Quatre ans après les accords de paix, la Colombie toujours en proie à la violence*.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 30 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren Colombia te hebben verlaten uit vrees voor gewapende groeperingen omwille van de politieke activiteiten van verzoeker.

5.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) op geen enkele wijze wordt aangetoond dat verzoeker een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel heeft gehad, (ii) verzoekers' verklaringen over de door hen beweerde vluchtaanleiding inconsistent zijn, (iii) de beweerde doodsb bedreigingen op 30 december 2018 niet worden ondersteund door enig (betrouwbaar) document, (iv) het louter deel uitmaken van de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, en van de overkoepelende associatie van deze juntas binnen Lejanias, namelijk Asojuntas, geen vrees voor vervolging aantoon, (v) verzoekers' verklaringen over de verdere gebeurtenissen in Colombia na hun vertrek uiteen lopen, (vi) verzoekers na de latere bedreigingen nooit klacht hebben ingediend of bescherming hebben gevraagd, (vii) er een tegenstelling is tussen het sociaal netwerk waarmee verzoeker hoopte te worden verkozen in Lejanias, het politieke patronaat van de "Partido de la U" dat verzoeker daartoe in staat zou stellen waaronder de echtgenoot van een senator die zelf gouverneur wilde worden en de steun van zijn buitenlandse verwanten enerzijds, en het feit dat verzoeker er niet zou slagen om genoeg geld te verzamelen om verzoeker als hoofddoelwit reeds te laten vertrekken naar het buitenland anderzijds, (viii) verzoekers gedurende de vijf maanden dat ze voor hun vertrek in Bogota verbleven, geen melding hebben gemaakt van verdere bedreigingen of andere feiten in die periode, (ix) verzoekster foto's post op facebook van haar huidige verblijf in België dat publiek zichtbaar is en door tientallen vrienden geliked werd terwijl verzoeker beweert dat enkel zijn verwanten die de documenten hebben opgestuurd dat mogen weten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De bewering van verzoekers dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren uit hoofde van een geprononceerde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

5.3. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel heeft.

Zo gaf verzoeker als argument waarom hij er destijds voor heeft gekozen zich aan te sluiten bij de partij "*Partido de la U*" en niet bij een andere partijen in Colombia, vaagweg aan dat dit was omdat het "*een sterke partij*" was en derhalve een beter uitgangspunt was voor zijn kandidatuur voor het burgemeesterschap in Lejanias (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 12). Deze algemene en weinig doorleefde politieke keuze staat in schril contrast met het door hem beweerde risico en zijn doorzetting ondanks de beweerde bedreigingen ten aanzien van hem en zijn gezin.

Verzoeker weet evenmin enige document voor te leggen waaruit blijkt dat hij ooit lid is geweest van de partij "*Partido de la U*", laat staan dat hij door hen werd geselecteerd en ondersteund om als kandidaat-burgemeester voor Lejanias deel te nemen aan de verkiezingen, of dat hij na het stopzetten van die piste de campagneleider werd voor Luis Carlos Torres, hun kandidaat-gouverneur voor het departement Meta.

De foto's die verzoekers neerleggen tonen immers hooguit aan dat verzoeker ooit als partijmilitant heeft deelgenomen aan een verkiezingsrally van Luis Carlos Torres. Dat verzoeker de campagneleider was van deze laatste, kan niet blijken uit deze foto's. Het gros van deze foto's die de nauwe banden tussen verzoeker en Luis Carlos Torres zouden moeten aantonen, blijkt overigens afkomstig te zijn van diens facebook-profiel en toont een dag in 's mans kiescampagne toen hij onder andere Lejanias bezocht (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, screenshots facebook Luis Carlos Torres Rueda). Daar waar kan worden aangenomen dat verzoeker Luis Carlos Torres ooit heeft ontmoet, doet niets op deze foto's geloven dat hij hem voordien of nadien ooit nog heeft gesproken of met hem bevriend was, laat staan dat hij persoonlijk aan het hoofd stond van zijn politieke apparaat. De Raad merkt overigens op dat verzoekster niet eenmaal heeft vermeld dat haar echtgenoot de campagneleider was van Luis Carlos Torres. De stelling dat het haar door de protection officer nooit werd gevraagd en zij er geen belang bij had het te ontkennen, kan niet worden gevolgd. Verzoekster is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt waarbij het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen'. Gezien verzoekster de politieke activiteiten van haar echtgenoot aanhaalt als reden waarom zij Colombia heeft verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij, waar zij verklaarde dat hij in juni 2015 verzaakt heeft mee te dingen naar het ambt van burgemeester in Lejanias, tevens spontaan zou vermelden dat hij dan wel optrad als campagneleider van Luis Carlos Torres, te meer verzoeker heeft verklaard dat het overleg met Torres hem mee heeft doen beslissen zich terug te trekken voor het burgemeesterschap en in plaats daarvan voor hem te werken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 13-14).

De klacht die verzoeker heeft ingediend bij het parket op 1 oktober 2014 betreft een aangifte van diefstal. Hierin verklaarde verzoeker dat hij wil meedoen als kandidaat bij de lokale verkiezingen en dat zijn echtgenote, verzoekster, na de inbraak een dreigefluisteling heeft gekregen waarbij zij verzoeker moest zeggen niet langer het burgemeesterschap te ambiëren. Dat verzoeker in die tijd werd achtervolgd wanneer hij zich verplaatste en een verdachte persoon hun woonplaats in het oog hield – de intimidaties die hem uiteindelijk deden besluiten om naar het openbaar ministerie te stappen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 12-13) –, heeft hij toen helemaal niet kenbaar gemaakt. Integendeel, hij antwoordde negatief op de vraag of hij voorafgaand aan deze feiten een of andere bedreiging of illegale dwang tegen hem of zijn gezin had ondervonden (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, stuk 6, vertaling). Bovendien gaat het om een fotokopie van de aangifte, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kan worden vervalst. Hoe dan ook, uit deze klacht kan niet blijken dat verzoeker ooit lid is geweest van de partij "*Partido de la U*", laat staan dat hij door hen werd geselecteerd en ondersteund om als kandidaat-burgemeester voor Lejanias deel te nemen aan de verkiezingen, of dat hij na het stopzetten van die piste de campagneleider werd voor Luis Carlos Torres, hun kandidaat-gouverneur voor het departement Meta.

Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeker talloze maatregelen heeft genomen om documenten te verkrijgen, maar dit wordt bemoeilijkt door het feit dat hij niet ter plaatse is en zij zich in

een gevaarlijke situatie bevonden voordat ze hun land van herkomst verlieten, wijst de Raad op wat volgt. Niettegenstaande verzoeker inderdaad documenten heeft neergelegd, herinnert de Raad eraan dat geen van deze documenten dient ter staving van zijn politieke activiteiten bij "Partido de la U". De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker, die verklaart sinds 2014 actief te zijn voor voormelde partij en tevens campagneleider was van Luis Carlos Torres, geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving hiervan. Wat betreft zijn beweerde vergeefse pogingen documenten te verkrijgen ter bevestiging van deze politieke carrière, merkt de commissaris-generaal terecht op:

"Dat het heden voor u onmogelijk is om van uw politieke carrière enige bevestiging te verkrijgen omdat de post door het coronavirus vleugellam werd gemaakt (CGVS, p.4) en de website van uw partij offline gehaald werd (CGVS, p.11,12), dient sterk te worden betwijfeld. Niet alleen bleek daags na uw persoonlijk onderhoud dat de website in kwestie bereikbaar was, inclusief het contactformulier (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2), maar het moet redelijkerwijs ook worden aangenomen dat iemand die zich zo heeft ingezet voor zijn partij in dit digitale tijdperk beschikt over talrijke contactgegevens van zijn vroegere medestanders. Zelfs als op dit ogenblik het postverkeer is verstoord, blijven er dus tal van communicatiekanalen open. Dat u niemand van uw eigen partij zou hebben kunnen contacteren sinds u Colombia hebt verlaten tot nu is allerm minst geloofwaardig. Dat u ondanks uw pogingen niet in staat was om bevestiging te krijgen dat u actief was bij de "Partido de la U" strookt overigens niet met de verklaringen van uw partner. Volgens L.D.(...) beschikt uw familie in Colombia namelijk wel degelijk over zo een document, maar konden jullie dat niet meenemen door jullie haastige vertrek uit Colombia (CGVS vrouw, p.11,18). In de eerste plaats dient hierbij te worden onderstreept dat u Colombia hebt verlaten op 07 juni 2019, ettelijke maanden nadat jullie besloten om naar België te reizen. Jullie vertrek uit Colombia als haastig beschrijven doet de waarheid dan ook geweld aan. Bovendien kan moeilijk worden ingezien waarom u dit bewijsstuk niet zo snel mogelijk fysiek of digitaal zou bezorgen aan het CGVS, samen met de overige door u neergelegde documenten. Dat jullie aanvankelijk niet geloofd zouden hebben dat er naar originele bewijsstukken zou worden gevraagd (CGVS vrouw, p.5,18) doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Bovendien werd jullie tijdens het interview bij DVZ op 27 januari 2020 duidelijk gemaakt dat jullie geacht werden zo mogelijk alle relevante originele stukken te bekomen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Voorafgaand advies; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Voorafgaand advies). U lijkt trouwens ook zelf naar deze instructies te verwijzen (CGVS, p.5). Uw partner erkent ook dat haar werd gevraagd om bewijsstukken te verzamelen (CGVS vrouw, p.15). Dat het coronavirus in België op 18 maart 2020 leidde tot een ontwrichtende lockdown en enkele dagen later ook in Colombia werd aangetroffen, kan dus niet verschonen dat jullie wekenlang deze instructie in de wind sloegen. Hierbij dient ook de nodige aandacht te gaan naar de verklaringen van uw vrouw, volgens wie jullie de eigenlijke vluchtaanleiding over het hoofd zagen tijdens het interview bij DVZ en enkel spraken over de oorsprong van de problemen want "daarvan hebben we wel bewijzen, van het parket." (CGVS vrouw, p.15). Hier mag duidelijk uit worden begrepen dat u wel degelijk op de hoogte was van het belang van dergelijke stukken. Dat u dus klaarblijkelijk weinig moeite hebt gedaan om documenten te verzamelen, en degene die u wel reeds in bezit had niet opstuurde na ontvangst van uw uitnodigingsbrief, zoals duidelijk werd gevraagd, deze zelfs niet liet neerleggen door uw partner toen zij op 14 juli 2020 haar persoonlijk onderhoud had (CGVS, p.5), en niet aan het CGVS bezorgde via mail voor uw persoonlijk onderhoud op 16 juli 2020 hoewel zij daartoe expliciet werd aangezet (CGVS vrouw, p.23) zweemt dan ook eerder naar een gebrek aan belangstelling voor deze procedure. Dat jullie om onbekende reden niet in staat zouden zijn om een e-mail te verzenden (CGVS, p.5) is hoegenaamd geen aanvaardbare verschoningsgrond."

Ook volgende vaststellingen tonen aan dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een sociaal leider omwille van zijn politieke activiteiten.

Vooreerst kunnen wat betreft de twee bevestigingsbrieven de volgende opmerkingen worden gemaakt. Daargelaten de relatieve bewijswaarde van deze brieven die loutere fotokopieën betreffen, een gesolliciteerd karakter vertonen nu deze werden opgesteld ruim na verzoekers vertrek en vermoedelijk op zijn vraag, en de tekst van beide brieven opvallend gelijklopend is, zelfs tot aan de tyfouten in de tweede paragraaf toe, houden deze bevestigingsbrieven hoogstens een indicatie in dat verzoeker lid was van de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, en van de overkoepelende associatie van deze juntas binnen Lejanias, namelijk Asojuntas.

De politieke dimensie van deze instelling dient echter sterk te worden gerelativeerd. De commissaris-generaal wijst dienaangaande op goede gronden het volgende aan: "Louter deel uitmaken van dergelijke raad kan in uw hoofde evenwel geen vrees aantonen. Nog los van de observatie dat volgens u niet minder dan 48 raden bestaan binnen de gemeente Lejanias alleen al (CGVS, p.12), wat doet vermoeden dat er in de 1122 steden en gemeenten van Colombia (zie landeninfo nr.3) duizenden zo

niet tienduizenden van dergelijke raden bestaan met elk een veelvoud aan leden, dient de politieke dimensie van deze instelling sterk te worden gerelativeerd. Uit de hoofdingen van de brieven en jullie verklaringen (Document 10; CGVS vrouw, p.21) komt duidelijk naar voren dat het hier niet gaat om een partijpolitiek orgaan, maar wel om een deel van de overheid op gemeentelijk niveau. Uw eigen moeder is voorzitter van een van deze raden, maar volgens u heeft zij met geen enkele politieke partij banden (CGVS, p.10) en is zij geen sociaal leider (CGVS, p.11). U maakt ook zelf het onderscheid tussen een voorzitter van de raad en een sociaal leider (CGVS, p.16). Kennelijk is het niet eens vereist dat de leden van deze raad actief deelnemen. U verklaart sinds 2018 niet meer in Lejanias te zijn geweest en verliet op Colombia op 07 juni 2019. Toch bevestigen de brieven dat u tot 30 juni 2020 deel uitmaakte van beide raden (zie Document 10). Volgens u komt dat omdat u geen tijd had om ontslag te nemen door de omstandigheden waarin u moest vertrekken uit Lejanias (CGVS, p.18). Dat uw langdurige afwezigheid er niet toe heeft geleid dat uw plaats werd ingenomen door iemand anders toont aan dat er geen onlosmakelijk engagement met deze positie gepaard gaat. U reikt met andere woorden geen enkel element aan waaruit zou blijken dat dit profiel op zich een nood aan internationale bescherming zou inhouden. Hoewel u en uw partner verwijzen naar de domeinen waarop u actief zou geweest zijn (CGVS, p.14,15,16; CGVS vrouw, p.12,20) blijven jullie daarbij zeer vaag en algemeen. Uw partner is niet in staat om zelfs de minste details te geven over uw activiteiten als haar wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van de thema's die ze aanhaalt. Hoewel u zich zou hebben ingezet voor de waterkwaliteit van de rivieren weet ze niet wat u deed of hoe, en verandert ze meteen het onderwerp naar illegale houtkap (CGVS vrouw, p.20). Ook meer precieze informatie over de grondconflicten die ze vermeldt blijven uit: ze kan daarover enkel zeggen dat er gewapende bendes strijden over het territorium van Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Over de bijeenkomsten voor jongeren die u organiseerde kan ze niet meer zeggen dan dat u met "dans, theater en muziek" probeerde de jongeren bezig te houden (CGVS vrouw, p.20). Dat geen enkel van deze bezigheden zoals het opeisen van grondrechten, het tegengaan van vervuiling en illegale teelten en het weerbaar maken van de lokale jeugd een papierspoor hebben achtergelaten of worden gestaafd met andere overtuigingsstukken zoals foto's, verslagen, mediaberichten, etcetera is overigens ook weinig waarschijnlijk. Anderzijds kan moeilijk enig geloof worden gehecht aan uw uitspraak dat u niet beseftte dat het ontmoedigen van teelten zoals coca en cannabis tot problemen zou leiden met de groeperingen die door drugstrafiek worden gefinancierd (CGVS, p.15). Dat u zich niet beseftte welke problemen u zich op de hals zou halen door in te gaan tegen de productie van drugs of precursoren en op te staan tegen rekrutering door gewapende bendes (CGVS, p.14) is in de Colombiaanse context niet plausibel. Iemand die bewoog in de milieus waarin u zou hebben verkeerd zou in het bijzonder goed op de hoogte moeten zijn geweest van het feit dat men reeds sinds 2015 bezorgdheid uit over een toenemende druk op sociale leiders in Colombia en het risico dat deze liepen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Ook hier moet dus worden besloten dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u werd beschouwd als een sociaal leider omwille van uw activiteiten."

Verzoekers slagen er niet in voorgaande bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekers het gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster rechtvaardigen door te stellen dat zij verzoeker niet naar al deze activiteiten vergezelde, weten zij niet te overtuigen. Indien verzoeker daadwerkelijk in die mate actief zou zijn geweest dat hij als een sociale leider opkomt voor zaken in zijn gemeenschap, mag van zijn echtgenote, verzoekster, wel degelijk meer kennis worden verwacht over diens activiteiten. Dat zij hem niet vergezelde naar al deze activiteiten vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien gaan verzoekers voorbij aan overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die doen besluiten dat verzoeker niet als een sociaal leider kan worden beschouwd. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengen verzoekers geen dwingende argumenten aan ter weerlegging ervan.

De door verzoekers geciteerde informatie waaruit blijkt dat burgers met een specifiek profiel, waaronder sociale leiders en activisten, kunnen worden gevisieerd door gewapende groeperingen, is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op hun persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker kan worden beschouwd als een sociaal leider, laat staan dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en slagen hierin niet.

Aangezien verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel te hebben gehad, maakt hij de beweerde bedreigingen van een gewapende groep, waarvan hij

beweert dat deze uit dezelfde hoek kwamen vanwege zijn gevestigde imago als politieke tegenstander, evenmin aannemelijk. In voormelde bevestigingsbrieven staan evenmin details over de door verzoekers beweerde gebeurtenissen of wanneer deze zich zouden hebben voorgedaan.

5.4. Daarbij komt nog dat verzoekers inconsistente verklaringen afleggen omtrent hun beweerde vluchtaanleiding. De commissaris-generaal duidt op correcte wijze het volgende aan:

“Ten tweede blijken jullie verklaringen over door jullie beweerde vluchtaanleiding opmerkelijk inconsistent te zijn. Jullie maken namelijk voor het eerst melding van deze gebeurtenissen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Noch u, noch uw partner verwezen bij DVZ naar een doodsbedreiging op 30 december 2018 als antwoord op de vraag waarom u denkt dat uw leven in gevaar is (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Vraag 3.5). U wijt dat aan het feit dat u een samenvatting moest geven van de belangrijkste elementen en waarin u “geen details of datums” kon vermelden (CGVS, p.17). Uw vrouw meent dan weer dat jullie “waarschijnlijk vergeten” waren om deze gebeurtenissen te vermelden (CGVS vrouw, p.15). Het is nauwelijks ernstig te noemen dat jullie gebaseerd op deze gebeurtenissen zouden concluderen dat jullie leven in Colombia op het spel stond, terwijl u ze nu afdoet als een detail dat het vermelden niet waard is of dat jullie zouden zijn vergeten waarom jullie zijn vertrokken uit jullie herkomstland en in België een verzoek tot internationale bescherming indienen. Bovendien vonden jullie allebei dat op de “Vragenlijst CGVS” een deugdelijke samenvatting genoteerd werd van jullie vluchtmotieven (CGVS, p.3; CGVS vrouw, p.3). Dat u zelfs op dat punt niet vermeldde dat er een cruciaal element was weggefallen, is op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Dat uw advocaat erop wijst dat u wel hebt gezegd dat de bedreigingen erger werden dan voordien, wat kan gelden als een samenvatting van uw relaas (CGVS, p.20) weegt zeer licht. Niet alleen beweert u thans dat de situatie op 30 december 2018 plots zo ingrijpend veranderde dat u met uw gezin op de vlucht bent geslagen, wat een dramatische omslag is eerder dan een continuüm, maar het is niet aannemelijk dat u deze gebeurtenis een detail vond, terwijl u meer tijd en aandacht wilde besteden aan uw beweerde politieke activiteiten in 2014 en 2015.

Uw partner L.D.(...) beweert in haar spontaan relaas dat u op 30 december 2018 werd bedreigd door een man die u 48 uur de tijd gaf om het dorp te verlaten (CGVS vrouw, p.11). Zij voegt er later nog aan toe dat jullie zouden eindigen zoals de vermoorde Jose Piñeda als u niet vertrok (CGVS vrouw, p.13) en nog later dat de man ook waarschuwde dat ze wraak zouden nemen op de kinderen als ze u niet zouden kunnen vinden (CGVS vrouw, p.22), twee toevoegingen die ze niet eerder had vermeld bij DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelf verwijst u naar de letterlijke boodschap dat u moest “verdwijnen van de kaart” en dat ze zouden beginnen met de kinderen als u dat niet deed, maar dat u het militair doelwit was. U kreeg vervolgens een termijn van 48 uur (CGVS, p.16). Het is vreemd dat jullie verklaringen op tal van punten uiteenlopen: zo heeft uw partner het steevast over moeten vertrekken uit het dorp (CGVS vrouw, p.11,13,22) terwijl u zegt dat u moest verdwijnen van de kaart en als militair doelwit dus nergens in Colombia veilig zou zijn (CGVS, p.16,17,19). Dat deze man verwees naar Jose Piñeda valt dan weer niet terug te vinden in uw letterlijke weergave van het dreigement. Hierover legt uw partner trouwens wel meer verwarde verklaringen af. Zo zegt zij aanvankelijk dat jullie reeds beslist hadden om het land te verlaten toen Jose Piñeda werd vermoord (CGVS vrouw, p.11). Even later bevestigt zij dat jullie beslisten om Colombia te verlaten op 30 december 2018, vanwege de moord op Jose Piñeda (CGVS vrouw, p.12). Toch blijkt zij te weten dat Jose Piñeda werd vermoord op 26 augustus 2018 (CGVS vrouw, p.15), maanden voordat jullie zouden hebben beslist om het land te verlaten. Door deze onsamenhangende verklaringen wekken jullie de indruk dat jullie proberen om de moord op Jose Piñeda te doen kaderen in jullie persoonlijke problemen. U laat evenwel opnieuw na om zelfs een begin van bewijs neer te leggen dat u Jose Piñeda kende en met hem bevriend was (CGVS, p.18).”

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschoning voor de vastgestelde inconsistente verklaringen en het op de DVZ volledig onvermeld laten van de beweerde doodsbedreiging op 30 december 2018. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en precies mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt, alsmede een

dermate essentieel element als de doodsb bedreiging op 30 december 2018 in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Verzoekers voeren aan dat zij een probleem hebben met de wijze waarop een asielzoeker door de DVZ wordt gehoord, de rol die zijn raadsman daarbij speelt en verwijzen daarbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27 november 2008. De Raad herinnert er enerzijds aan dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "verdachte" is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie", doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn beschermingsverzoek toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Verder wijst de Raad op wat volgt. Uit de vragenlijst blijkt dat het verslag in het Spaans aan verzoekers werd voorgelezen en dat zij beiden hun verklaring hebben ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarden dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekers mogen bewijzen dat hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier door hen werd gezegd. Zij dienen deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slagen verzoekers er niet in hun beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van hun verklaringen, gelet op de omstandigheden waarin het interview op de DVZ plaatsvindt (haastig, met lawaai, soms geen herlezing, zonder advocaat), tonen verzoekers niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers maakten evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Zij gaven ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 3; notities persoonlijk onderhoud verzoekster 14 juli 2020, p. 2).

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster het steevast heeft over moeten vertrekken uit het dorp, terwijl verzoeker zegt dat hij moest verdwijnen van de kaart en als militair doelwit dus nergens in Colombia veilig zou zijn, werpen verzoekers op dat de betekenis van deze berichten dezelfde is. Echter niets is minder waar. Er is immers een duidelijk verschil tussen enkel in het dorp niet veilig zijn dan wel in heel Colombia te moeten vrezen voor hun leven. Dat verzoekers hier inconsistente verklaringen over afleggen, ondermijnt wel degelijk hun geloofwaardigheid.

Waar verzoekers verder aangeven dat het normaal is dat zij een verband leggen tussen de moord op José Piñeda in augustus 2018 en de bedreigingen aan hun adres 4 maanden later, gaan zij voorbij aan de verwarrende verklaringen die verzoekster dienaangaande heeft afgelegd. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij ter verklaring van deze onsamenvangende verklaringen. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd waar hij hieruit afleidt dat verzoekers de indruk wekken dat zij proberen om de moord op Jose Piñeda te doen kaderen in hun persoonlijke problemen. Uit de door verzoekers bijgebrachte documenten blijkt overigens evenmin dat verzoeker Jose Piñeda kende en met hem bevriend was.

Het feit dat ook verzoekers' verklaringen over de verdere gebeurtenissen sinds hun vertrek uit Colombia uiteenlopen, doet de waarachtigheid van de door hen beweerde vervolgingsfeiten verder teniet. De bestreden beslissingen luiden dienaangaande: "*Volgens L.D.(...) zijn in januari 2019 onbekenden langs geweest bij uw moeder om te vragen waar u bent (CGVS vrouw, p.14). Zij weet niet of die mannen ooit nog eens bij uw moeder zijn geweest, omdat jullie geen contact meer hebben (CGVS vrouw, p.14-15), en ze is ook niet op de hoogte van wat er nog zou zijn gebeurd sinds jullie op 07 juni 2019 uit Colombia vertrokken (CGVS vrouw, p.14). Dat u dus wel zeker bent dat dezelfde mannen na het eerste bezoek in januari nog eens zijn teruggekomen zes en zeven maanden na uw vertrek uit Lejanias (CGVS, p.17), met andere woorden ook nog nadat jullie Colombia hadden verlaten, doet dan ook ernstig twijfelen aan*

het waarheidsgehalte van uw bewering dat men nog steeds naar u op zoek was. U bent immers zeker dat uw partner van al deze gebeurtenissen op de hoogte is (CGVS, p.17)."

Het hoeft geen betoog dat de loutere stelling "Na lezing van de bestreden beslissing, begreep verzoeker dat zijn vrouw niet alles wist wat er was gebeurd", bezwaarlijk kan worden aanvaard als een afdoende verklaring voor deze uiteenlopende verklaringen.

5.5. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de beweerde bedreigingen aan hun adres sinds verzoeker in 2016 actief werd binnen de gemeentelijke overleggraad, waaronder de bedreiging op 30 december 2018 waarbij een gewapende man naar hun restaurant kwam die hun directe vluchtaanleiding betrof.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in deze zin dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren in beginsel een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, "Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis", december 2016, p. 59, 63 en 68).

Verzoekers stellen dat zij geen overheidsbescherming kunnen krijgen en verwijzen naar de verouderde COI Focus van 13 november 2019 over de veiligheidssituatie in Colombia waaruit blijkt dat gewapende groepen in onder meer verzoekers' regio van herkomst, het departement Meta, openlijk aanwezig zijn.

Met dit betoog tonen verzoekers evenwel niet aan dat in Colombia door de overheid geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, of dat er in Colombia geen werkend rechtssysteem zou zijn. Evenmin kan zulks uit het rechtsplegingsdossier worden afgeleid. Wat de situatie in het departement Meta specifiek betreft, blijkt uit de COI Focus van 27 juli 2020 alvast niet dat er in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict of dat het behoort tot één van de conflictgerelateerde gebieden in Colombia. Evenmin blijkt dat de gewapende groeperingen die daar aanwezig zijn een effectieve controle uitoefenen noch dat de Colombiaanse staat en ordediensten daar niet of slechts beperkt aanwezig zijn.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Dat er redelijke overheidsbescherming voorhanden is in Colombia wordt overigens bevestigd door de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, die verklaart heeft dat hij wegens bedreigingen aan zijn persoon in 2014 wel degelijk politiebescherming kreeg tot na de verkiezingen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 26 juli 2020, p. 12-14).

Verzoekers moeten aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput, wat in casu niet het geval is.

Dat verzoekers geen klacht hebben ingediend of geen hulp hebben gevraagd aan de politie omdat de geboden bescherming "niet optimaal" is, biedt immers geen verschoning voor het feit dat verzoekers na

de latere bedreigingen sinds 2016 niet de minste poging hebben ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land, hoewel verzoeker in 2014 wel degelijk gedurende lange tijd politiebescherming kreeg. Deze politiebescherming verhinderde weliswaar niet dat verzoeker nog enkele dreigtelefoons kreeg, maar er kan niet ontkend worden dat hij fysiek ongedeerd bleef zodat de politiebescherming als doeltreffend kan worden beschouwd.

Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Zelfs indien verzoekers de beschermingsmaatregelen ontoereikend vonden om hun beweerdde politieke activiteiten verder te zetten, vallen ze ongetwijfeld te verkiezen boven een maandenlange periode van onzekerheid waarin verzoeker zegt dat zijn leven voortdurend in gevaar was als militair doelwit (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 26 juli 2020, p.17, 19).

Verzoekers tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijven verzoekers niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door hen beweerdde vrees ondermijnd.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht als volgt op:

“Hierbij aansluitend dient te worden aangestipt dat u bij contactname met de autoriteiten allicht informatie had kunnen aanreiken die relevant was voor het onderzoek naar de moord op uw vriend en medestander Jose Piñeda. Volgens uw verklaringen zat Piñeda in een gelijkaardige situatie en volgens L.D.(...) verwees de gewapende man die u bedreigde expliciet naar wat Piñeda was overkomen. Aangezien noch u, noch uw partner enige reden kunnen geven dat politie en parket jullie problemen niet met de vereiste ernst zouden behandelen, verbaast het enigszins dat u niet bereid was om de autoriteiten op de hoogte te stellen, zelfs al was u van plan om later naar Europa te reizen. Een tweede vaststelling is dat er een klaarblijkelijke tegenstelling is tussen het sociaal netwerk waarmee u hoopte verkozen te worden in Lejanias (CGVS, p.12), het politieke patronaat van de Partido de la U dat u daartoe in staat zou stellen waaronder de echtgenoot van een senator die zelf gouverneur wilde worden (CGVS, p.14) en de steun van uw buitenlandse verwanten (CGVS, p.16-17) enerzijds en het feit dat u er niet zou slagen om genoeg geld te verzamelen om u als hoofddoelwit reeds te laten vertrekken naar het buitenland (CGVS vrouw, p.18) anderzijds. U had immers al een paspoort en het CGVS ziet niet in waarom uw partner niet bij de kinderen kon blijven totdat zij jullie achterna konden reizen. Ondanks jullie nijpende geldgebrek zochten jullie in die periode ook geen werk (CGVS vrouw, p.18), wat toch ook de dringende noodzaak van uw vertrek in perspectief plaatst. Dit alles versterkt uiteraard de twijfels over de door u beweerdde omstandigheden van uw vertrek. Als derde punt kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw verklaart dat jullie nog “enkele dagen” hebben doorgebracht in Bogota voor jullie vertrek (CGVS vrouw, p.6), waarmee ze bedoelt: van februari tot in juni, dus ongeveer vijf maanden (CGVS vrouw, p.6). Jullie maken geen melding van verdere bedreigingen of andere feiten in de periode die jullie hebben doorgebracht in Bogota. Indien dus enig geloof zouden worden gehecht aan de door beweerdde gebeurtenissen, quod non, zou u deze lokale problemen kennelijk kunnen ontlopen in de hoofdstad Bogota. Tenslotte blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat L.D.(...) niet meteen een geheim maakt van haar huidige locatie. Ze postte op Facebook ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) namelijk een foto van zichzelf op de Grote Markt van Brussel. Dit is publiek zichtbaar en werd door tientallen vrienden van haar geliket of van commentaar voorzien (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Onder hen ook C.M.(...), een voormalige werknemer van jullie restaurant in Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Dat u beweert dat het “zeer vertrouweljk” is dat jullie in België zijn en enkel uw verwanten die de documenten hebben opgestuurd dat mogen weten (CGVS, p.11) is duidelijk een verkeerde voorstelling van de situatie.”

Verzoekers beperken zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane gevolgtrekkingen, waarmee zij echter geen concrete elementen bijbrengen ter ontkrachting ervan.

5.6. De door verzoekers overige voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De paspoorten en overige identiteitsbewijzen tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten betreffende uw werk houden geen verband met de door u ingeroepen vrees. De algemene informatie over het toenemend aantal moorden op sociale leiders in Colombia strookt met de informatie*

waarover het CGVS beschikt. Zoals hierboven werd uiteengezet hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in Colombia actief was als sociaal leider of als dusdanig werd beschouwd. De documenten betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming hielden op afdoende wijze op welk misverstand er aan de basis lag van de weigering van uw eerste verzoek door DVZ maar houdt geen inhoudelijk verband met uw huidige verzoek.”

5.7. Samenvattend besluit de Raad dat verzoekers het aangemeten profiel van verzoeker als doorgedreven politiek leider, niet aannemelijk maken. Verder blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als lid van de gemeentelijke overlegraad, de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, in het vizier van gewapende groeperingen zou kunnen komen te staan. Aan de door hen aangevoerde bedreigingen door een gewapende groepering die verzoekers ertoe hebben aangezet Colombia te verlaten, wordt geen geloof gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

5.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat hun vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 27 november 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die

aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan het FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld

vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in het departement Meta, waar verzoekers de laatste jaren voor hun vertrek uit Colombia hebben verbleven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 7-8; notities persoonlijk onderhoud verzoekster 14 juli 2020, p. 6), worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat er in het departement Meta geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen grotendeels gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund en ligt in dezelfde lijn of is ondertussen verouderd. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in het departement Meta sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof. De Raad benadrukt dat uit de COI Focus van 27 juli 2020 niet blijkt dat het departement Meta behoort tot één van de conflictgerelateerde gebieden in Colombia.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES